

Lássuk azt a grillez?t!

2020 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ebb?l még bármi lehet, azt mondom.

Ha kerti grillsüt?t vásárolunk, készüljünk fel arra, hogy személygépkocsival garantáltan nem tudjuk hazaszállítani. Ilyenkor az ember megrendeli a fuvart, és türelmesen várakozik a megadott id?ben, hogy befusson a furgon, hogy aztán összeszedje minden erejét, és a hatalmas k?tömbökkel egyensúlyozzon cseppet, majd szuszogva menjen a következ? körért.

Hanem a furgont ezekben a vészterhes id?kben okos ember vezeti, akivel a koronavírusról is szót váltunk. Miközben a grillez? k?darabjait emelgetjük, fontos dolgot ejt el, csak úgy mellékesen, miel?tt hosszú életet kíván nekünk és a terrakottaépítménynek: ezekben a napokban sok minden eld?l a magyar családokban. Lesz, ahol összekovácsolódnak az emberek, lesz, ahol eltávolodnak egymástól.

Ez a mondat még sokáig visszhangzik bennem, miután búcsút intünk egymásnak. Ha valamit elveszítettünk ebben a mi 1990 óta dúló szép új világunkban, az éppen az alkalmazkodás képessége. Gyerek- és ifjúkorom alkalmazkodási helyzetek sokaságával telt. Alkalmazkodtunk otthon, az iskolában, a társaságban, boltban és az utcán – annyit alkalmazkodtunk, hogy a végén hitelt adtunk a nézetnek, miszerint több egyéni szabadság több közösségi teret is jelent. Persze, ez jól hangzik, csak közben belerokkan az egész társadalom abba a kis egyéni többletjogba.

Az alkalmazkodásnak ugyanis nem a szabadságfok sz?kítése a lényege, ahogyan a liberális hirdeti, hanem az a nagyon egyszer? élettani felismerés, amely a Neander-völgy óta tapasztalatként ég az ember nev? lénybe: nem csak egyedül vagy a világon, és létezésed végcélja nem az, hogy jól érezd magad.

Ha úgy tetszik, van egy társadalmi vetülete is létünknek, és ott már nem én, az egyén diktálom a játékszabályokat. Ennek a folyamatnak azonban csak akkor van bármiféle haszna, értelme, ha nem partra vetett, hanem rajban úszó, vidám halként tekintünk magunkra, és nekiduráljuk magunkat, hogy bármi lesz is, együtt szeljük át az élet nev? folyót keresztül vagy hosszában, ahogyan tetszik. Az individualizmus bacilusa, amely el?bb legyengítette, majd mozgásképtelenné tette az európai társadalmakat, valószín?leg az agyat is megtámadja.

Látszólag értelmes, felvilágosult emberek komolyan hisznek abban, hogy nekik mindent szabad, hogy bármit megtehetnek, ami „másokat nem sért”, és hogy nekik senki nem mondhatja meg, hogy mit csináljanak. Ennek a torz gondolkodásnak mindenekel?tt az egyén boldogtalansága, a magány, a társtalanság az egyenes következménye. Az önzés elburjánzása, a parttalan önimádat mindenkit fenyeget, aki elmetéli társadalmi kapcsolatait. Másodsorban súlyos árat fizet a lakóhely, a nemzet, egyszóval a közösség, amelyben az elidegenedett egyén is éldegél. Még akkor is, ha nem vesznek tudomást egymásról.

A magába fordult ember ugyanis kizárólag az élvezetekben, a luxus hajhászásában, az életszínvonal fenntartási kényszerében találja meg létezése értelmét. Valamint abban, hogy megfeleljen a hozzá hasonlók elvárásainak, amely nagyjából a siker és a pénz kett?s vonzását jelenti.

Aki ezt elérte, men?, aki nem, lúzer – így szól a nyugati fogyasztói társadalom reklámszlogenje. Mindebb?l semmi más nem következhet, mint hogy az illet? testi és lelki értelemben elpuhul, hogy el?deihez képest gyengül az ellenálló képessége, hogy különféle devianciákat tart zsinórmértéknek. Egy id? után már semmihez sem ért, aminek mindaddig nincs jelent?sége, amíg a bulitársadalomban lubickol. Ha azonban beüt a vész, akkor neki vége. Nem tud f?zni, nem tud zoknit stoppolni, nem gyalogol le három kilométert, és képtelen alkalmazkodni a veszélyhelyzethez.

Fogalma sincs a fizikai munkáról, nem ismer semmit a valóságból, mert addigi élete során csak árnyékot bokszolt. Ilyenkor, koronavírus idején azt olvassuk, hogy Angliában nincs, aki majd betakarítsa a földekr?l a termést, mert a kelet-európai, f?leg román és bolgár idénymunkások otthon vannak. Angliában ott tart a világ, hogy inkább elrohad a málna a bokron, a krumpli meg a földben, mert nincs pár tízezer ember egy grófság területén, aki nekidurálná magát, és elvégezné a munkát. Koronavírusos id?kben – és ebben igaza van a grillhordó sof?rnek – sok minden eld?l majd a családokban.

Emberemlékezet óta nem töltöttünk ennyi id?t szeretteink társaságában. Most nem kutyafuttában, hanem szó szerint éjjel-nappal együtt vagyunk, leszünk még hosszú hónapokig. Hamarosan kiderül, áldás-e vagy szenvedés számunkra, hogy együtt horgászunk a gyerekkel, hogy visszatérnek a családi ebédek, a hosszú séták, a kirándulások, a közös sportolás, az esti olvasás, a közös filmnézés.

És persze a megspórolhatatlan, hosszú beszélgetések. Minden borzalma ellenére a járvány ebben az értelemben áldás lehet számunkra. Persze csak akkor, ha mi is úgy gondoljuk, és nem zuhanunk depresszióba attól a tényt?l, hogy mindenfelé ismer?s arcok tekintenek ránk. Az ember ugyanis társas lény, és hogy a család a legnagyobb védelem önmagunk ellen, egy percig sem lehet vitás.

Végre lesz id?nk mással is foglalkozni, végre kiléphetünk komfortigényeink börtönéb?l – fogjuk fel így az el?ttünk álló id?szakot. Kezdetnek be is gyújtjuk azt a grillt, kerítünk valami húst, aztán majd meglátjuk. Ebb?l még bármi lehet, azt mondom.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló